

да го оубїѣхъ, защо то вѣхъхъ почернали очи мѣ, и за да не падне живъ въ рѣцѣ, призва мѣ да го оубїѣа азъ го оубїѣхъ защо то видѣхъ, дѣто не ще остане живъ, взахъ царскій венецъ и нарамницѣ тѣхъ мѣ, и ти ги принесохъ. Давїдъ и челоуѣцъи тѣхъ мѣ раздрахъхъ дрехи тѣхъ си, и плакахъ жално. Давїдъ попыта того вѣстника: чїй сынъ си ты? а онъ отвѣща: на єдинъ пришлецъ Амалїкенинъ. Тога Давїдъ рече на єдинъ отъ хора та си: Вземи го и оубїѣ го, защо то дерзналъ да дигни рѣкѣхъ на цѣря Хрїста Господна.

Давїдъ послаъ то вѣкзи въ Іздовѣ тѣхъ градове въ Хевронъ, и прати послаъ и призва старѣйшинны тѣхъ на града Іависа. и благодари имъ за Сабловѣ то поврѣщенїе.

§. 100. Давїдъ царь са воцаравъ.

Давїдъ во цариса надъ Іздовѣ домъ, а Авениръ главный войвода воцари Іевосдеа Сабловъ сынъ, които вѣше на 40 години надъ всичкїй Ісраиль. И така два та домове имахъ помеждъ си борѣхъ; но Сабловъ домъ онемоцѣваше отъ день на день и испадаше, а Давїдовъ са възмогваше и напредъваше, защо то Давїдъ царѣваше справедливо и Боговозливно.

Авениръ държаше Сабловъ домъ, и вѣкзи при Сабловѣхъ тѣхъ подложницѣхъ. Зато го похѣли Іавосдей, а той са разгнѣви и вратиса на Давїдовѣхъ тѣхъ странѣхъ, и прати послы да направи завѣтъ съ Давїда, и да го спознае за цара и да возврати всичкїй Ісраиль подъ власть тѣхъ мѣ.

Давїдъ прати мѣ отвѣтъ и вѣстницы и иска първъ тѣхъ си женѣ Мелхолъ; Авениръ мѣ ѣхъ доведи и врати са съ миромъ но Іовъ като оусѣкти, зарони го отъ задъ и оуби го на пѣтїю. Тога Іовосдеева та войска ославѣ и старѣйшинны тѣхъ мѣ Вланъ и Рихавъ два ма вратїа повѣгнахъ, и послѣхъ вратицаса и вѣкзохъ тайно и оубихъ Іевосдеа, и занесохъ главъ мѣ на Давїда. Но той на възмездїе и тѣхъ осъди на смърть както и Сабловъ оубїецъ. Подеръ то додохъ всички тѣхъ племена Ісраильевы и направихъ завѣтъ съ Давїда